

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: H. A., narozený dne X
bytem K. 1261/8, X O.
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Tomášem Oborným
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti

takto:

I. Žalovaný je **povinen** vydat rozhodnutí v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-5488/TP-2018 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Tomáše Oborného, sídlem Vrázova 1324/40, Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 21. 1. 2020 domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce uvedl, že žalovaný poté, co dne 30. 7. 2019 jeho první rozhodnutí zrušil odvolací orgán, nevydal nové rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů dle § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Dne 15. 11. 2019 přikázal žalovanému nadřízený orgán, aby do 30 dnů od doručení opatření vydal rozhodnutí ve věci. Žalovaný však do dne podání žaloby rozhodnutí nevydal. Žalobci přitom není známá žádná skutečnost, která by vydání rozhodnutí bránila.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě skutečnosti uvedené žalobcem nespороval. Zdůraznil však, že lhůta 30 dnů stanovená nadřízeným orgánem je lhůtou pouze pořádkovou, lhůty pro vydání rozhodnutí stanoví § 169t zákona o pobytu cizinců a žalovaný nadále ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23, provádí nezbytné úkony k tomu, aby mohl ve věci zodpovědně rozhodnout.
4. V replice ze dne 19. 4. 2020 žalobce namítl, že závěry žalobcem uvedeného rozsudku nelze interpretovat tak, že žalovaný nemusí zákonem, resp. opatřením nadřízeného orgánu, stanovenou lhůtu respektovat. Dále uvedl, že žalovaný rozhodnutí stále nevydal.
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 25. 4. 2018 k žalovanému žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky po 5 letech nepřetržitého pobytu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 5. 2019, č. j. OAM-5488-21/TP-2018, žádost žalobce zamítl s odůvodněním, že existuje důvodné nebezpečí, že by odvolatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 30. 7. 2019, č. j. MV-98857-4/SO-2019, které nabylo právní moci dne 31. 7. 2019, rozhodnutí žalovaného zrušila jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a věc mu vrátila k novému projednání. Rozhodnutí odvolacího orgánu obdržel žalovaný dne 14. 8. 2019. Dne 8. 11. 2019 provedl žalovaný výslech žalobce. Dne 18. 11. 2019 zaslal žalovaný žalobci výzvu k doložení aktuálních údajů o zajištění prostředků k pobytu a ubytování na území, a dále provedla cizinecká policie na pokyn žalovaného pobytovou kontrolu v místě pobytu žalobce. Dne 2. 12. 2019 doložil žalobce požadované listiny o aktuálních poměrech. Dne 6. 12. 2019 pořídil žalovaný do spisu výpisy z rejstříku trestů a z obchodního rejstříku.
6. Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 13. 10. 2019 podal žalobce ke Komisi žádost o přijetí opatření proti nečinnosti. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2019, č. j. MV-144085-3/SO-2019 Komise žádosti žalobce vyhověla a podle § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přikázala žalovanému, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření vydal rozhodnutí ve věci. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že žalovaný nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 169t odst. 6 písm. g) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 19. 11. 2019. Rozhodnutí ve věci žalovaný dosud nevydal.
7. V souladu s § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodoval soud o žalobě na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí. Ve věci soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.

8. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
9. Správní soudnictví a ochrana v něm poskytovaná je podle § 5 s. ř. s. koncipována na zásadě subsidiarity. Žalobce se proto může obrátit na soud až poté, co se pokusí „vymoci“ vydání rozhodnutí na veřejné správě postupem podle procesního předpisu platného pro řízení u správního orgánu. Tím byl v posuzované věci správní řád. Krajský soud proto předně posuzoval, zda žalobce před podáním žaloby splnil podmínku vyčerpání prostředků, které právě správní řád stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu výše citovaného § 79 odst. 1 s. ř. s. V dané věci tuto podmínku přípustnosti žalobce splnil, neboť jak vyžaduje judikatura, dne 13. 10. 2019 požádal Komisi o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS).
10. Podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti však není pouhé vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti, nýbrž také bezvýslednost tohoto vyčerpání. V posuzované věci bylo návrhu žalobce sice vyhověno, neboť Komise přikázala nečinnému žalovanému ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, aby ve stanovené lhůtě nečinnost odstranil, avšak žalovaný v nadřízeném orgánu stanovené lhůtě 30 dnů ode dne doručení opatření (19. 11. 2019) rozhodnutí nevydal. Nadřízeným orgánem stanovená lhůta marně uplynula dne 19. 12. 2019, čímž se stal tento prostředek ochrany proti nečinnosti před podáním žaloby bezvýsledným.
11. Dále soud posuzoval včasnost žaloby dle § 80 odst. 1 s. ř. s., podle něhož lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí.
12. Běh lhůty pro podání žaloby se tak primárně odvíjí od lhůty určené pro vydání rozhodnutí, pokud je taková lhůta stanovena. V případě žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu (žádost podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) upravuje lhůtu pro vydání rozhodnutí § 169t odst. 6 písm. g) bod 2 téhož zákona (*jakožto lex specialis k § 71 správního řádu*), z něhož vyplývá, že ministerstvo rozhodne o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podána na území.
13. Žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovanému na území ČR dne 25. 4. 2018 a v době podání žádosti pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve smyslu § 69 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný byl tudíž povinen dle § 169t odst. 6 písm. g) bod 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnout o žádosti do 60 dnů ode dne jejího podání, tj. do 24. 6. 2018, což neučinil, neboť rozhodnutí vydal až dne 14. 5. 2019. Tento zjištěný průtah však není předmětem tohoto řízení. Pokud je rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušeno a věc je mu vrácena k novému rozhodnutí, jak tomu bylo v posuzované věci, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 248/2015-30). V posuzované věci nabylo zrušující rozhodnutí Komise právní moci dne 31. 7. 2019, tudíž byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí ve lhůtě do 60 dnů, která počala běžet dne 1. 8. 2019 a skončila dne 30. 9. 2019, což však neučinil. Dále je třeba dodat, že v období od 1. 8.

2019 do 30. 9. 2019 nenastala dle obsahu správního spisu žádná okolnost předvídaná v § 169t odst. 9 zákona o pobytu cizinců, v jejímž důsledku by lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela, či jakákoli jiná právní skutečnost s vlivem na průběh lhůty.

14. Lze proto uzavřít, že žaloba doručená soudu dne 21. 1. 2020 byla podána včas, neboť byla podána v jednoroční lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s., plynoucí ode dne marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, tj. od 30. 9. 2019. Posledním dnem pro podání žaloby by byl den 30. 9. 2020.
15. Jelikož do dne vydání tohoto rozsudku žalovaný dle zjištění soudu ve věci nerozhodl, je žaloba důvodná. Pro úplnost krajský soud uvádí, že neopomněl materiální korektiv ochrany před nečinností, který judikatura převzala z § 71 odst. 4 správního řádu, podle něhož se nemůže dovolávat nedodržení lhůt ten účastník, který je způsobil. V rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu), je tím presumován fakt, že správní orgán nečinný byl, a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním žalobce se, z pohledu § 71 odst. 4 správního řádu, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti. Z obsahu spisu však nelze dovodit, že by žalobce svým chováním ode dne 15. 11. 2019 jakkoli průtahy v řízení zavinil.
16. K námitce žalovaného vztahující se k charakteru 30 denní lhůty krajský soud uvádí, že lhůta, v níž Komise přikázala žalovanému vydat rozhodnutí, nemůže být chápána tak, že by zakládala novou lhůtu pro vydání rozhodnutí správního orgánu či že by tuto lhůtu prodlužovala. Opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu bylo sice prostředkem, který bylo třeba bezvysledně vyčerpat, aby žalobci svědčila aktivní legitimace k podání nečinnostní žaloby, avšak běh lhůty pro podání žaloby se stále odvíjí od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016-32). Rozhodný pro posouzení důvodnosti žaloby byl proto pouze den 30. 9. 2019, kdy marně uplynula lhůta stanovená v § 169t odst. 6 písm. g) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
17. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23, žalobce zcela dezinterpretoval. Pořádkový charakter lhůty pro vydání rozhodnutí znamená, že tato lhůta není propadná, a tudíž správní orgán může, resp. musí pokračovat v zahájeném řízení a vydat rozhodnutí i po jejím uplynutí, přičemž samotné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobuje jeho nezákonnost. Marné uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, byť má pořádkový charakter, však představuje za podmínek § 79 s. ř. s. nečinnost správního orgánu, před níž soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu. Závěr žalobce, že jej lhůta dle § 169t zákona o pobytu cizinců z důvodu jejího pořádkového charakteru nezavazuje, je mylný.
18. Ze všech uvedených důvodů soud žalobě vyhověl a uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku v předmětné věci meritorní rozhodnutí.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovanému uložil povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci jeho důvodně vynaložené náklady, které spočívají v: soudním poplatku ve výši 2 000 Kč; odměně advokáta ve výši 9 300 Kč za tři úkony právní služby (převzetí věci, sepsí žaloby a sepsí repliky) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), přičemž výše odměny za 1 úkon právní služby ve

výši 3 100 Kč stanovil dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT; třech režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT za provedené úkony právní služby, tj. 900 Kč; a dále náhrady za DPH ve výši 2 142 Kč, kterou je zástupce žalobce, jakožto plátce povinen z odměny a náhrad odvést. K náhradě nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč soud stanovil žalobci přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližte následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, **může** oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 12. května 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu